

дачитѣ, въ тѣхната въздържаностъ. Отиваше подалече и хвърляше подозрение върху тѣхната роля при една борба и по-късно — при жетвата. Искаше да разправи на приятелитѣ си за мародеритѣ на всѣка борба, за червеитѣ, които се плодятъ измежду труповетѣ на падналитѣ герои. Той мечтаеше за една масова борба безъ водачи, безъ команди, за единъ стихийенъ устремъ на угнетенитѣ.

Единъ отъ присъстваващитѣ стана и изказа съгласието си да се действува, ако трѣбва, и противъ волята на водачитѣ. Това бѣше Черневъ, единъ мжжъ вече на възрастъ, но съ ентузиазъмъ; той говорѣше хубаво, увличаше и найгорещо запалваше главитѣ. Винаги държеше, че партията трѣбва да действува. Това говорѣше още когато всички смѣтаха, че сж безумие подобни подбуди. Отъ тука се бѣше явила една приказка за Черневъ — „ще те видимъ какъвъ ще си, когато трѣбва“. Той се изпъчваше, очитѣ му блесваха, устата му изригваха вулканъ огнени думи, и всички се убеждаваха, че той е нѣщо изключително.

Тая вечеръ думитѣ му отново въодушевиха събранието. Изведнажъ заговориха мнозина съ дебели и гърлести гласове.

Бѣше вече полунощъ. Навънъ небето изглеждаше като театрална завеса — чиста и звездна. Срѣдъ наниза отъ скъпоценни камъни сияеше пълнолуние. Нощта имаше сребърни блѣсъци, дърветата и кжщитѣ изглеждаха прозрачни. Край ниската ограда на кжщата, по улицата, пристѣпваше нѣжно прегърнатата двойка. Наблизо пѣеше рѣката.